

Paraules de benvinguda al Claustre universitari a càrrec del Rector Nadal Batle

Excel·lentíssima Senyora, excel·lentíssims i magnífics senyors, excel·lentíssims i il·lustríssims senyors, honorables autoritats, senyores i senyors:

Hem començat aquest acte fent palesos el preament i la lloança que la tasca científica del doctor Francesc de Borja Moll mereix. Per aquest motiu li hem retut homenatge acadèmic i d'aquesta manera ell ens ha honorat quan s'ha dignat a formar part del nostre claustre. Deixau-me ara a mi retreure altres aspectes de la seva personalitat i agafar-los com a exemple a seguir i alhora com a guia d'alguns fets que m'agradaria de comentar. Una altra vegada el doctor Moll serà molt Moll, com diu ell, i ens servirem d'ell com molt sovint hem fet els habitants d'aquestes illes. Ell sap que servir-se'n no és el mateix que aprofitar-se'n, i que reincidir, en aquest cas, és més digne de comprensió que de blasme. Sí, estic molt orgullós i m'agrada molt d'ésser ací i poder parlar-vos perquè puc contribuir a fer que la cerimònia d'avui no romanguí circumscrita solament al clos estrictament acadèmic, sinó que tingui un ressò molt més ample, més popular, gosaria dir. N'hem conservat, tanmateix, el protocol tradicional, i no amb la intenció de constrènyer el seu significat, ans hem volgut talment omplir el present i el futur: la tradició és una manera d'enriquir-los i de consolidar-los, talment com la tasca del doctor Moll va fer per a tots aquells habitants de les nostres illes en aquell temps que la gent de la meua generació recordam com a època de negació. I dic negació perquè eren anys en què, com insinuava, aprenents de l'alquímia metafísica (*malgré eux* i malgrat la ignorància llur de les llurs capacitats aristotèliques) ens convertien en involuntaris hegelians, puix que la nostra afirmació només podia produir-se negant-nos.

Les armes llurs eren ben primitives, però no per això menys eficaces: el jou de la intolerància cultural i esmoladíssimes fletxes per occir els sentiments de les nostres arrels. Doncs bé, el doctor Moll, amb la tolerància i la tenacitat que posseeix, va fer pensar i creure a aquells que disparaven els arcs que les publicacions que començà a treure en els cinquanta eren coses exclusivament tradicionals, que podien encabir-se dins la teoria aleshores vigent de la gaita i la lira. D'aquesta manera, tot conservant-se aparentment i exclusivament tradicional, enriqueix el nostre present d'aquell temps i ens obre el futur, tot conservant-nos els noms de cada cosa. No li ho agraiem mai prou.

Sí, estic molt orgullós i m'agrada molt d'ésser aquí i poder parlar-vos, car tinc l'ocasió de fer una reflexió pública per a la nostra universitat, tot servint-me de l'exemple del doctor Moll. El doctor Moll, el nostre filòleg més il·lustre, decantat dels claustres universitaris perquè els fins ara vigents sistemes de nomenament de professorat havien fet quasi impossible que una persona de la seva vàlua i de les seves característiques pogués ésser duta amb dignitat a les nostres màximes institucions docents. Cal esperar que en el futur, i això ho gos demanar públicament amb la seguretat que aquest és el sentir de la majoria dels membres d'aquesta universitat, aquestes situacions no es repetiran. Que la vàlua científica sigui el més gran aval per exercir el magisteri universitari.

Sí, estic molt content i m'agrada molt d'ésser aquí i poder parlar-vos, car puc fer pública l'afirmació de la voluntat que té la nostra universitat de servir les arrels de la societat i la cultura que li són pròpies. Teniu per cert que continuarem sense defalliment en el camí emprès.

Sí, seguirem en el camí de construir una universitat més nostra, i per consegüent més de tots, més del poble d'aquestes illes.

Sí, estic molt orgullós i m'agrada molt d'ésser d'aquí per fer pública reconeixença del nostre agraïment a tots aquells que ens han volgut acompanyar avui. Moltíssimes gràcies, senyora secretària d'Estat: tots som ben conscients que no són precisament actes acadèmics el que us manca, això no obstant heu fet un periple complicadíssim i fatigós per poder assistir a aquest.

Moltes gràcies també a les autoritats acadèmiques que han volgut ésser presents amb nosaltres avui, així com a les autoritats civils i militars que ens han honorat amb la seva presència.

Vull també fer acte de públic agraïment al pintor Antoni Tàpies, que ha donat gentilment una obra per fer la coberta del llibre que s'ha repartit, així com al Consell Insular de Mallorca, que ens ha deixat aquest magnífic local.

També vull agrair públicament la col·laboració de l'Ajuntament de Palma, que ha contribuït a les despeses d'aquest acte, i, de manera molt especial, el suport econòmic de l'entitat de crèdit que ha permès fer la impressió del llibre que ja he esmentat.

Moltes gràcies a tots aquells absents que han enviat lletres i telegrams d'adhesió. No crec que ara sigui el moment d'enumerar-los o llegir-los. N'hi hagi prou dient que són munió.

I a tots els presents aquí que heu volgut venir a retre homenatge al doctor Moll i, alhora, a enaltir l'acte, un milió de gràcies. La vostra presència ens reafirma en la creença que anam per bon camí, per bé que som conscients que hi haurà els intolerants de sempre, aquells que només senten llur existència justificada quan odien una altra persona, una altra creença o una altra nació, que potser promouran fatxendoses remors o desagradables veus; però senyors, el nostre filòleg ens ha ensenyat que les veus no són sempre paraules. La tolerància del doctor Moll ens obliga a perseverar, ja que si bé hi ha persones que s'estimen més morir abans de pensar una sola vegada i que de fet continuen amb la tria de pensar que se'n van a l'altre món, el doctor Moll n'és un exemple a l'inrevés: s'ha estimat molt més pensar que morir-se i afortunadament té la intenció, crec, de continuar fent-ho durant molts d'anys.

Així sia.